



Lady Cortisol

Από τον ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

Κάποια στιγμή θα σε ρωτήσει, *ζήτη μόνη ή με τους γονείς σας; Με τους γονείς μου; Θα αναρωτηθείς μαζί του.* Πάντα η επανάληψη της ερώτησης προκαλεί κάτι σ' αυτόν που ρωτάει, κάτι ανάμεσα σε έξαψη, απορία, εκνευρισμό, και τη στιγμή ακριβώς που σε νιώθει σαν την ηχώ του, εσύ, κερδίζοντας χρόνο, προετοιμάζεις καλύτερα αυτό που θες να πεις, αν, και για να είμαι ακριβής, αυτές οι εκτιμήσεις αφορούν τον κανόνα, ενώ αυτός που σε ρωτάει ενσαρκώνει την εξαίρεση της εξαίρεσης. Πάντως, αν αποφασίσεις όρθα ορθά κορτά να του πεις, *ξέρετε, οι γονείς μου είναι μακαριότες εδώ και πολλά χρόνια, αυτομάτως αποκλείεις το ενδεχόμενο κάποια άλλη στιγμή, που θα αισθάνεσαι πιο ανοιχτή, πιο εξομολογητική, ίσως και πιο ισχυρή/δυνατή, που θα πατάς δηλαδή πιο γερά στα πόδια σου, να ισχυριστείς, ναι, μένω με την κατάκοιτη μητέρα μου, τα τελευταία πέντε χρόνια και στη συνέχεια, χαμηλώνοντας την ένταση της φωνής, νθα ψελλίσεις, πέστε μου, είναι τόσο κακό αυτό; ή διαπράττω κάτι κακό;* Το πιθανότερο όμως είναι πως θα εγκαταλείψεις κι αυτήν την εκδοχή για να του πεις, *κατά μία έννοια, δεν μένουμε πάντα με τους γονείς μας;* Κι επειδή δεν περιμένεις καμία απάντηση απ' αυτόν, πρώτον διότι η ερώτησή σου είναι ρητορική και δεύτερον διότι αυτός, ειδικά αυτός, είναι ο τελευταίος που θα απαντούσε στο οτιδήποτε, καθώς γεννήθηκε, υπάρχει όσο υπάρχει και θα οβήσει με μια ερώτηση στα χείλη, ξαναπαίνοντας το νήμα της σκέψης σου θα συνεχίσεις λέγοντας, *ακόμη κι όταν έχουν πεθάνει. Ιδίως τότε. Ίσως μάλιστα τότε είμαστε πιο δεμένοι. Αφού όταν ζύνε μπορεί να μας χωρίζει μια μεσοτοξία, να ζύνε κοντά μας ή χιλιόμετρα μακριά, να είμαστε τσακωμένοι ή ψυχραμένοι, όταν όμως πεθαίνουν οι λόγοι της οποιας εγγύτητας ή της απόστασης εκλείπουν. Και τότε ακριβώς αρχίζει η πραγματική συγκατοίκηση. Τότε ακούς τον μπαμπά, τον ακούς σαν να είστε μαζί, να βρισκόσαστε στο ίδιο δωμάτιο, όπως τότε, να σέρνει τις παντόφλες του ή να τον πέφτει η εφημερίδα απ' τα χέρια καθώς απο-*

κοιμάται στην πολυθρόνα. Τότε βλέπεις τη μαμά να περιεργάζεται το πρόσωπό της στον καθρέφτη, μπορεί να στέκεσαι ελαφρά πίσω της, χωρίς να την ακουμπάς, χωρίς να φαίνεται το είδωλό σου, κι αυτή με αργές, πολύ αργές κινήσεις απλώνει την κρέμα για τις πανάδες στα μάγουλα, στο μέτωπο, και για τις ζάρες κάτω από τον λαιμό, λες και μ' αυτή τη βραδυπορία επιδιώκει να υψώσει, να ναρκώσει τον χρόνο, ώστε να την παραβλέψει, να την ξεχάσει, να σταματήσει να αφυδατώνει την όψη της ή να σουρώνει το κορμί της, μ' άλλα λόγια να ρημάζει την ύπαρξή της. Κι αν εξαιτίας αυτής της απάντησης, σε θεωρήσει παράξενη, νοσηρή, ξιπασμένη ή δεν ξέρω κι εγώ τι, μπορεί και να του πεις κάτι που ενδεχομένως και να τον αιφνιδιάσει, αν και δεν συνηθίζει να αιφνιδιάζεται, ακούστε, έφυγα από το σπίτι μου στα δεκαέξι, έριξα μάνηρα πέτρα πίσω μου. Άλλαξα πόλεις, δουλειές και άντρες μέχρι που έγινα όπως έγινα. Έκτοτε τους ζανάδα πάλι στο κιβούρι. Στολισμένους. Ο μπαμπάς μ' άσπρα γαρίνφραλα, η μαμά μ' άσπρα τριαντάφυλλα. Ο μπαμπάς, με το ίδιο αλαζονικό χαμόγελο, φορώντας το καφέ του κουτούμι, η μαμά, με την ίδια πάντα έκφραση δυστυχισμένης απορίας, φορώντας το σιελ φοιτάκι της με το κρεμ γιακαδάκι της και ίδια μπροντούρα στα μανίκια. Θα μπορούσα μάλιστα να πω, χωρίς να παρασπονδώ ούτε εκατοστό στην ανατομική ακρίβεια/αλήθεια, πως δεν τους έλλειψα σχεδόν καθόλου, πως ήταν σαν να μην είχα φύγει λεπτό από το σπίτι που γεννήθηκα, εκεί όπου αντίκρισα το πρώτο φως. Και, μια και το 'φερε η κουβέντα, ήταν ένα ξερό κίτρινο μεσημέρι σ' ένα πέτρινο σπίτι κοντά στη θάλασσα, μέσα στις μπανανιές και στους φοίνικες; Ή, ένα ψυχρό γαλακτερό πρωινό στο βουνό, σε ψηλό μεγάλο υψόμετρο, σ' ένα ξύλινο διάδρομο, πιγμένο στις στα σφενταμίες/στους σφενταμίες και στις βελανιδιές; Το πιθανότερο, όμως, είναι να ότι γεννήθηκα σε μια βροδόμεκη, πολύβροχη τρύπα στη μέση του πουθενά, όπου ένα σταχί φως έλουζε από το χάραμα ως το σούρουπο τα πάντα. Κάποιος έτσι. Βεβαίως όλα αυτά θα συμβούν υπό την προϋπόθεση ότι θα σε ρωτήσει αυτό κι όχι κάτι γενικότερο, πιο αόριστο,

για να σε παγιδεύσει, αναγκάζοντάς σε να γίνεις πιο σαφής, πιο απτή, πιο συγκεκριμένα. Γιατί αν, παράδειγμα, ρωτήσει, *παρακολουθείτε ειδήσεις, σας ενδιαφέρει η επικαιρότητα; Είστε ή όχι μια γυναίκα του καιρού σας;* Εδώ θέλει προσοχή. Λεπτούς χειρισμούς. Ίσως χρειαστεί και να σιωπήσεις. Όχι επί μακρόν, ώστε να φανείς αγνή, αγχωμένη ή ραδιούργα. Να σιωπήσεις, τόσο όσο. Τόσο, όσο να εκλάβει το εθελούσιο σφράγισμα των χειλιών σου ως απόδειξη υπευθυνότητας και λεκτικής ακρίβειας. Τότε λοιπόν, κι αφού ενδιαμέσως το στήθος σου ανεβοκατέβει μαλακά κάποιες φορές, θα του πεις, *κάθε είδηση που γλιτώνω είναι κέρδος. Σας μιλώ με το χέρι στην καρδιά. Δεν αντέχω την καθημερινή ενημέρωση. Οι στρατιώτες πάντα θα σκοτώνουν και θα σκοτώνονται, οι πολιτικοί πάντα θα ψεύδονται και θα αδιαφορούν για τους πολίτες, οι τραπεζίτες θα χαμογελούν μόνο όταν νιώθουν τις τσέπες τους γεμάτες, οι καλλιτέχνες, σταθερά, θα μπερδεύουν την πραγματικότητα που έχουν στο κεφάλι τους με την πραγματικότητα που υπάρχει έξω από το κεφάλι τους. Πέφτω για ύπνο με την προσδοκία, όταν ξυπνήσω, να βρω τα πράγματα πιο σταθερά, πιο αραγή, δεν θα ήθελα να πω έξω από τον χρόνο, κι ακόμη περισσότερο αιώνια. Αλλά επειδή, όχι και τόσο σπάνια, λέμε κάτι και ταυτόχρονα αισθανόμαστε στον αντίποδα αυτού που λίγο πριν διατυπώσαμε, υποστηρίζαμε, χλιαρά ή παθιασμένα, είναι και ζήτημα κράσης αυτά τα πράγματα, θα του πεις, σε γενικές γραμμές νιώθω απόλυτα εφήμερη και περαστική, σφηνωμένη σ' ένα αδιατάρακτο εδώ και τώρα. Απορώ μάλιστα, τι απορώ, σχεδόν δυσφορώ και κάτι περισσότερο, βγαίνω έξω από τα ρούχα μου μ' όσους κάνουν σχέδια για το μέλλον ή επιστρέφουν στα παλιά. Προσδοκίες ή αναμνήσεις αποσιάζουν από τον οριζόντιό μου. Είμαι μια ξεσαλωμένη του ενεστώτα, ενός παρόντος ερωτευμένου παράφορα με τον εαυτό του. Ναι, αυτή είμαι. Αυτό θα πεις, αν και μέσα σου σε τρώει μια υποσημείωση, ένας αστερίσκος, ένας υπονηματισμός του υπονηματισμού. Εξάλλου, αυτά τα απειροελάχιστα, τα τριχοειδή, δεν σου κατέστρεψαν μια ζωή τη*

ζωή; Αυτά που δεν φαίνονται. Κι όσο λιγώτερο φαίνονται, τόσο περισσότερο καθορίζουν, δηλητηριάζουν, διαβρώνουν αυτά που φαίνονται, αυτά που προεξέχουν, αυτά που παραφαίνονται. Πάντως, αν θες να είσαι ακριβής ευκρινής, ευθύβολη με απόκλιση χιλιοστών σ' αυτό που συμβαίνει, θα ομολογήσεις, θα του αποκαλύψεις πως συχνά πυκνά διαβάσεις παλιές εφημερίδες. Θα πεις δηλαδή, μ' έλκουν, με ρουφάνε οι μαγιάτικες ειδήσεις. Όλο αυτό το ξεθωιασμένο που έχουν, το εκ των υστέρων, με χαλαρώνει. Και δεν αναφέρομαι στα μεγάλα γεγονότα, αυτά που αλλάζουν τον κόσμο συνήθως προς το χειρότερο αλλά στα μικρά, στα ψιλά, στα επορισιώδη. Συμφορές ή φάρσες δωματίου, συμβάντα δεινά ή γελοία, μικρής κλίμακας. Αυτά που, κατά έναν περίεργο τρόπο, δείχνουν πόσο αργά, σχεδόν αδιατάρακτα, αλλάζει η ζωή, η απλή καθημερινότητα. Και προσοχή, υπογραμμίζω, δεν λέω ξαναδιαβάζω, λέω διαβάζω, αφού για πρώτη φορά ενημερώνομαι, φυσικά κατόπιν εορτής. Κι αυτό είναι παράξενο. Ασύνηθες. Νιώθω σαν να φυλλομετρώ ανάποδα τις μέρες, σαν να ξαφνιάζομαι με το τετελεσμένο, σαν να γυρίζω δεξιόστροφα τους δείκτες του ρολογιού, ενώ, ταυτόχρονα, λέω πώς πέρασε, σαν να μην πέρασε καθόλου ο χρόνος, σαν το διαβόητο βέλος του να με περιπαίζει. Και πριν προλάβεις να συνέλθεις από το κύμα της προηγούμενης ερώτησης, πριν κατακάσει η απάντησή σου, πριν καταλήξεις αν να ικανοποιείς τον αδηφάγο ερωτώντα, τη ζαλισμένη αποκρινόμενη, ή την αδιάφορη ερώτηση, σου αμοιάει και την επόμενη, πέστε μου, κουρά-

ζεστε εύκολα ή δύσκολα; Χωρίς να το πολυσκεφτείς θα απαντήσεις τι να πω τώρα, είμαι, το λμώ να πω, ακούραστη, ναι, είμαι μια ακάματη. Μάλλον έχω το γονίδιο της μη κούρασης., Πώς να το πω αλλιώς, πρέπει να κουραστώ υπερβολικά ή να μου συμβεί κάτι ακραίο για να αισθανθώ, αυτό που λέμε, κατάκοπη ή πτώμα. Δεν δικαιολογείται αλλιώς. Κι εκεί που είσαι έτοιμη να σιωπήσεις, να μείνεις δευτερόλεπτα με τον εαυτό του, κατά μόνας, να πάρεις μια ανάσα, περνάς στην αντίπερα όχθη και με φωνή γαλήνια, μπορεί εμπλουτισμένη με κοιτάσματα απάθειας, του λες, υπάρχουν βέβαια και μέρες, βδομάδες ολόκληρες, μπορεί και μήνες, σπανιότερα είναι αλήθεια, περίοδοι ολόκληρες που με κουράζουν τα πάντα. Και που αναπνέω νιώθω σαν έχω σκάψει έναν τεράστιο λάκκο. Βέβαια, εδώ ανοίγει μεγάλο θέμα προς στιγμήν θα έλεγες λάκκος. Δαιδαλώδες. Να μην μακρογορώ όμως. Υπάρχουν κοπώσεις και κοπώσεις, κοπώσεις των κοπώσεων, αλλά και κοπώσεις χωρίς κοπώσεις αυτές κι αν είναι κοπαστικές. Άλλος μεταφέρει μια βαριά ντουλάπα, ξεμεσιάζεται και, σκονιπίζοντας το μέτωπό του με την ανόστρωση του χεριού του, μονολογεί κουράστηκα. Και το εννοεί. Κουράστηκα, όμως, λέει κι αυτή που γυρνάει σπίτι της μετά από ξενίτσι, μετά από ριγιούνιον παλαιών συμμαθητών. Σφίγγεται το στομάχι της, βαράνε τα μηνίγγια της και είναι έτοιμη να καταρρεύσει. Όχι από το φαγητό ή το αλκοόλπιό, αλλά επειδή συνάντησε όλα αυτά τα πρώην αγόρια και κορίτσια, όλα αυτά τα πρώων φωνακλάδικα και όροσερά παιδιά, να στέκονται μπροστά της παχυσάρκα,

αμήχανα, αλαζονικά, καταθλιπτικά ή ξεκαρδισμένα, μ' άλλα λόγια στραπατοαρισμένα, θαρρείς κακοποιημένα από το βάνανο χέρι του χρόνου. Κι εκείνη όμως, που πασχίζει να δώσει περιεχόμενο και νόημα στον αναπάντεχο θάνατο χαριό του νεώτατου άντρα της από ανεύρυσμα, τόσο νέα κι αυτή, τόσο αβάσταχτα νέα, κουρασμένη δηλώνει, ανίατα κατάκοπη., Γι' αυτό και το μόνο που βρίσκει να την παρηγορεί, να την ξεκουράζει πραγματικά, είναι ο το σάλτος που δίνει από την ταράτσα της πολυκατοικίας της, αφού έχουν προηγηθεί αρκετά σάλτα από τη μέσα, την αθέατη ταράτσα, αυτό όμως, ο το τελευταίος σάλτο, το αμετάκλητο, ο το έξω κενό δηλαδή, είναι που δίνει περιεχόμενο και νόημα, που κατενιάζει μψυκώνει οριστικά το απλήρωτο, το αγριεμένο, το εκτός εαυτού και διαρκώς διενυρνόμενο μέσα στο κενό της απώλειας. Υπάρχει ωστόσο και μια ανάντια κόπωση, μετέωρη, χωρίς φύτρα, λες κι έρχεται από το πουθενά και πάει στο πουθενά. Καμία σχέση, δηλαδή, μ' αυτήν που ανικνεύεται στην έλλειψη ψευδάργυρου, μαγνήσιου, σιδήρου ή σελήνιου. Αυτή η κρυπτική, η άυλη κόπωση ανικνεύεται στην υπερβολική ποσότητα οργανωμένης ζωής, αρχιτεκτονημένης ηρεμίας, συστηματικής αποφυγής ρημάτων και ασυνεχειών. Μ' αποτέλεσμα, εκεί που κάθεσαι στον κήπο σου και πίνεις τον εσπρέσο σου, χαζεύοντας τον άντρα σου να κλαδεύει τις τριανταφυλλίες και τα παιδιά σας να παίζουν και να τρέκουν, τσαφ, τσαφ. Ή, εκεί που βγαίνεις από το αμάξι σου, λαμπερή και πλήρης, εξαιτίας μια δύσκολης συμφωνίας που έκλεισες για την εταιρεία όπου εργάζεσαι, συμβόλαιο που με μαθηματική ακρίβεια θα

εκτινάξει τις αποδοχές σου, αλλά και και θα σε αναβαθμίσει στον επαγγελματικό σου χώρο, τσαφ, τσαφ, τσαφ. Ακόμη και τη μέρα των γενεθλίων σου, που βρίσκεσαι σε μεξικάνικο, με φίλες σου, με τις κολλητές σου, κι ετοιμάζομαι να οβήσεις τα κεράκια στην τεράστια τούρτα μεξικάνα, τσαφ, τσαφ, τσαφ. Εκεί που δεν το περιμένεις. Τσαφ, τσαφ, τσαφ. Εκεί που όλα κυλάνε ομαλά, όλα δείχνουν αμέριμνα, όλα προμηγνούν τα καλύτερα. Τσαφ, τσαφ, τσαφ. Και πάρ' ρτην κάτω. Σαν να σε τινάζει κάτι. Σαν να πιάνεις με βρεγμένα χέρια γυινό καλωδίο με βρεγμένα χέρια. Και με το τρέμουλο ελαφράς ηλεκτροπληξίας, αλλά και με μισοκαθαλισμένα δάκτυλα και μαυτιστόνορα, διαπιστώνεις, όχι πλέον στα λόγια και στη θεωρία, ότι πίσω από την συμφυλιωμένη, την οργανωμένη, την φιλήσυχη κούραση, βράζει, κοκλάζει κι ετοιμάζεται να αντεπιθεθεί, να ορμήξει, να χιμήξει η καταταξιασμένη κούραση, η σαλταρισμένη, αυτή που δεν και πριν ολοκληρωθείς τη φράση σου, πριν καταλήξεις κάπου, σε ρωτάει, συνηθίζετε να κρατάτε ημερολόγιο; Σας αρέσει να αποτυπώνετε τις μέρες και τις νύκτες σας; Έτσι, μου είσαι; λες από μέσα σου. Θα τον πάρεις κι εσύ στο κατόπι λοιπόν. Τρεχάλα στη τρεχάλα. Και μιλώντας πιο γρήγορα από το συνηθισμένο σου τέμπο, με σπιναριστή ένταση, θα τον τρέξεις, θα τον αγχώσεις, θα τον βγάλεις από τη νιρβάνα και το ζεν που τον δέρνουν και θα του πεις όχι, δεν κρατάω ημερολόγιο. Όχι. Γιατί άλλωστε; Κρατάνε πλέον οι πάντες. Συγγενείς, φίλες, παλιές συμμαθήτριες, συνάδελφοι στο γραφείο, αλλά και γείτονες, ερασιτέες, εφήμεροι ή μακροχρόνιοι, αυτοί που μ' εκθειάζονται, με αγνοούν, με σκέφτονται ή μ' αγαπούν, περαστικοί στον δρόμο, ακόμη κι αυτοί που ζούνε έξω απ' τον χρόνο, ακόμη κι οι νεκροί αποδελτιώνουν το πέρασμα του χρόνου, το ακίνητο και αραγάς κυμάτιομα του κάτω χρόνου. Προς τι λοιπόν άλλο ένα τεφτέρι εαυτού; Πήξαμε σε ημερολόγια πένθους, ηδονής, πολέμου, εργασίας, διακοπών, ανίας, μοναξιάς, αντιπροβολής, αυτοϊκανοποίησης ή αυτοβασιάνισμού. Και με φωνή χαλαρή, σταθερή, αταλάντευτη, κι ωστόσο ατάραχη σαν να τον πυροβολείς εξ' επαφής με σιγαστήρα από απόσταση, συνεχίζεις εξ' άλλου είναι τόσο αυτοί που ζούνε σαν τα πράγματα να συμβαίνουν, όπως συμβαίνουν, όχι για να συμβούν, αλλά μόνο για να πολλαπλασιάζεται, να μεγεθύνεται, να φουσκώνει όλο αυτό το πολύμορφο, ψυχαναγκαστικό ημερολόγιο της καθημερινότητας. Σημειωματάριο, μαγνητόφωνο, facebook, selfie, twitter, instagram. Κι αν συμβεί ένα παγκόσμιο κακότυπο, μια οικονομική σκοτεινή φάρακα και καθούν όλα, εξαλλοθούν, τα πάντα; Σημειώσεις κι υποσημειώσεις, αναρτήσεις, οσόλια και αντισόλια, ποταρισμένες φωτογραφίες και αυτοποστρέτα, κρυπτικά inbox, βιολογικά κελαηδίσματα. Αν ξαφνικά, δηλαδή, απορριπτόν ηττα αποκοπών όλες οι καλωδιώσεις τους με την κοινοποιημένη πραγματικότητα, φανερή ή κρυμμένη, πώς θα αντιδράσουν; Είμαι περίεργη. Θα μηξουν τα κλάματα, σαν παιδάκια που τους παίρνεις τα παιχνίδια τους; Θα αρχίσουν να παίρνουν αγχωτικά; Ή θα αισθανθούν ήρωες της ενημέρωσης, μάρτυρες της πληροφορίας; Κι αμέσως μετά, μιλώντας σιγά, σχεδόν ψιθυριστά, λες και κάποιος κοιμάται ή είναι βαριά άρρωστος, μπορεί όμως και κατά βάθος να θες να τον ταραξείς, να χάνει

λέξεις, τον ειρμό σου και, γιατί όχι, να αισθανθεί πως κουφάινεται, χάνει τον έλεγχο, γερνάει και, μαζί με τα μαλλιά του και τη τύψη του, χάνει και την ακοή του. Αν και η σχέση του με τον χρόνο είναι πώς να το πεις. Η φωνή του, ναι, η φωνή του. ανά στιγμές, ακούγεται σαν εικοσιπεντάρης, σαραντάρης, αλλά και πενήντάρης. Είναι ένα σημεραυριοχθές. Ταυτόχρονα. Γι' αυτό και κάποιες στιγμές αναπνέει, λες και είναι φασκιαμένος στα σπάργανα ή γδυτός στο κιβούρι. Τέλος πάντων. Και, μιλώντας μέσα απ' τα δόντια, του λες οι μέρες μου και οι νύκτες μου δεν αφορούν σχεδόν κανένα, δεν αφορούν καν εμένα την ίδια. Άρα προς τι να παθαίνω τενονιτίδα και να φθειρώ τα μάτια μου; Γιατί να προσπαθώ να διασώσω όλα μου συμβαίνουν και δεν μου συμβαίνουν; Όσα τα σκέφτομαι, τα ονειρεύομαι, τα λαχταρώ τόσο εξαντλητικά, ώστε μετά νιώθω πως όχι μόνο μου έχουν συμβεί, όπως ακριβώς τα σκέφτομαι, τα ονειρεύομαι και τα λαχταρώ, αλλά και πως ήδη τα έχω παραμορφώσει, τα έχω βραθεί, τα έχω απορρίψει. Αναρωτιέμαι, αλήθεια αναρωτιέμαι, ποιος μπορεί να ενδιαφέρεται για τις πληκτικές ασχολίες μου και τις πληκτικότερες σκέψεις μου; Αφήστε που δεν θα βρισκό ποτέ την κατάλληλη κρυψώνα για να κατακωνιάσω, αυτό που θέλω να πέσει στα χέρια του κανένα. Καμμένο ημερολόγιο, ιδανικό ημερολόγιο. Μόνο το ημερολόγιο στάχτη σε βγάζει από περιττές έγνοιες. Κι επειδή το να γράφω κάτι, το σιδηπότε, κι αμέσως μετά να το οβήνω, μοιάζει σαν να θέλω ν' αδειάσω τη θάλασσα με το κονταλάκι του καφέ, δηλαδή να σκίζω τη σελίδα κομματάκια ή, για μεγαλύτερη ακόμη ασφάλεια, να καίω όλο το ημερολόγιο ώστε να εξαφανισώ από προσώπου γης, αυτό που την ίδια στιγμή αισθάνομαι πως με συνδέει με κάτι που θυμίζει εμένα και, ταυτόχρονα, με κάτι που με παραμορφώνει, με μασκαρεύει, με αφανίζει, με κοινοτοποιεί, γι' αυτό κι αφήνω τον χρόνο να φύγει μέσα από τα χέρια μου, τα μαλλιά μου, ανάμεσα από τα σκέλια μου. Κι ενόσω μιλάς τον ακούς να βαριανασαίνει. Σαν κάποιος που δυσκολεύεται να αναπνεύσει, που αντανίεται, που σκυλοβαριέται, που θέλει να βαρέσει το κεφάλι του στον τοίχο. Γιατί το κάνει κι αυτό. Δήθεν τυχαία, δήθεν κατά λάθος. Βαριανασαίνει, βήχει, ρεύεται, φουσαίει τη μύτη του. Εκεί που μιλάς. Καθόλου δικαίωμα. Εξυπακούεται. Αφού σκοπός του είναι να σε αποσυντονίσει, να σε αποδιοργανώσει. Γι' αυτό κι εσύ, βαθαίνοντας τη φωνή σου, χρωματίζοντας την με ριπές σαρκασμού, του λες, φυσικά και κρατάω ημερολόγιο. Αναλλιπώς. Αυτό είναι γνωστό. Καταγράφω ακόμη και τον αέρα που αναπνέω, ακόμη και τη σκόνη από τα παπούτσια μου. Πόσο πιο απροκαλύπτα, πιο ωμά θέλετε να σας το πω, κάτι που δεν σημειώνεται δεν υπάρχει. Αφού είναι στιγμές που αναρωτιέμαι μήπως ζω για να μονιζωρονώνω σελίδες στο ημερολόγιό μου; Να το γεμίζω με φράσεις ανυποχώρητες, πανικόβλητες, βαρύνυμες, φράσεις που τυλίγονται στον εαυτό τους σαν φίδια ή κόβονται σαν οχινοτά σε θαλασσοταραχή, αλλά και με λέξεις, αγνοούμενες, σνοκαφνημένες, λέξεις που ασφουκτιούν εξίσου στα λεξικά κι έξω στον καθαρό αέρα, λέξεις που αισθάνονται νιώθουν στο πετσί τους ότι ητην πραγματικότητα είναι αυτό που, την πραγματικότητα που τις αποκτάει από το πραγματικό, λέξεις που άλλες θέλουν να τινάζουν τα μαλλιά τους στον

αέρα κι άλλες να θαφτούν ζωντανές κάτω απ' τη γη, οι περισσότερες όμως, στρατιές από λέξεις, θέλουν να μπουκαθούν σιωπή, να ράψουν το στόμα τους, να μην σημαίνουν πλέον αυτό που σημαίνουν, αφού εδώ και τόσους γαμομαιώνες τώρα που σημαίνουν ό,τι σκατοσημαίνουν, ποιός είδε κάτι καλό, ποιός είδε καίρι; Έγινε κανείς καλύτερος; Σώθηκε κανένας από τον εαυτό του ή τον πλησίον; Να σηκώσει το χέρι τον όποιος ένωσε πιο πλήρης, πιο αυτάρκης, πιο γαλήνιος ξεστομίζοντας ακριβείς ή μεστές λέξεις; Δόσος από καθόλου χέρια. Αυτό μόνο βλέπω. Να μην σημαίνουν τίποτα πλέον. Να μας αδειάσει τη γωνιά το νόημα τους. Ουσι! Τίποτα. Ουσι! Να λες σκυλί και να εννοείς δυψάω, να λες αυτό είναι ανυπόφορο και να εννοείς αυτό είναι το νησί μου, να λες θα σ' αγαπάω για πάντα και να εννοείς νεκρός για μια μέρα. Και τότε είναι που ανοίγω κουβεντολόι μ' αυτήν που ζυπνάμε μαζί, παίρνουμε προινικό μαζί, μπαίνουμε στο μπάνιο μαζί (συχνά τρίβει η μια την πλάτη της άλλης, η μια με μαλακό σφουγγάρι και ειδικό σαμπουάν για αλλεργικές), ντυνόμαστε μαζί, μπαίνουμε στο αμάξι μαζί, φτάνουμε στη δουλειά μαζί, επιστρέφουμε (αμφότερες ξεπατωμένες, άδειες) στο σπίτι μαζί, αλλά και μαζί φρονιζουμε στο σουνπερ μάρκετ (η μια βιολογικά ή άλλη προσφορές), μαζί τρώμε κάτι ελαφρό (ενίοτε μια ορέγεται κάτι πιο πικάντικο και η άλλη δυσφορεί), μαζί βλέπουμε, χωρίς να βλέπουμε, ειδήσεις, μαζί αρρωσταίνουμε (η μια είναι ταύρος, η άλλη πιο ενάλωτηφιλάσθητη), μαζί μιλάμε (σε άλλους) στο τηλέφωνο, μαζί κλαίμε (πιο χόρια δεν γίνεται), κλάνουμε, ανανιζόμαστε (συχνά τελειώνουμε και μαζί), συναντάμε φίλους, κάνουμε έρωτα (μια ρέπει στα μελαγχολικά τεκνά, μια στα γελαστά πορτά), μαζί πάμε σινεμά, θέατρο (διαφωνώντας σταθερά σ' ό,τι βλέπουμε), σε μπαρ, μαζί μεθάμε, ξερνάμε, μαζί ταξιζόμαστε, μαζί πληττομε, μαζί σκερτόμαστε να αυτοκτονήσουμε (η μία με υπνωτικά ή άλλη με πνιγμό), μαζί πέφτουμε για ύπνο (όπου η μια κοιμάται σαν βόδι, η άλλη σαν κουκουβάγια), κι όλα αυτά γιατί; Και από κοινού, ντυνέτο, διφωνία λέτερωτάτε, άραγε τι διαρκεί περισσότερο; Η στιγμή αν τη σημειώσεις, τη φωτογραφίσεις, την τραγουδήσεις, τη χορεύσεις ή η στιγμή αν την αφήσεις να περάσει, να γεννηθεί, να ζήσει και να πεθάνει ως στιγμή, με το ανεπαίσθητο ή το ασήκωτο βίρος της; Και ξαφνικά, σαν κάτι να τον αναστατώνει ταραξιαγχώνει στην απάντησή σου ή να το εσωτερικεύει, να το εξατομικεύει, να το προσωποποιεί ως έμμεση απειλή, ή ανοιχτή προειδοποίηση αν κι αυτός είναι πέραν της συνέπειας και της ασυνέπειας, έχει το ακαταλόγιστο και το δικαίωμα στο ακαταλόγιστο, όπως και να 'χει πάντως σε διακόπτει για να σε ρωτήσει, θεωρείτε πως είστε σταθερή, ασταθής ή αταξινόμητη στην ερωτική σας ζωή; ■

Προδημοσίευση από την υπό έκδοση νουβέλα του Μ. Φάις (θα κυκλοφορήσει αρχές Νοεμβρίου από τις εκδόσεις Πατάκη). Η *Lady Cortisol* (κορτιζόλη ονομάζεται η ορμόνη του φόβου, της επιθετικότητας και της κατάθλιψης) είναι ένα μακρύ, παραληρηματικό κείμενο, όπου μια γυναίκα απαντά στις εξαντλητικές και καταγιωτικές ερωτήσεις ενός απροσδιόριστου άντρα.